

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 10 lipca 2020 r.

DNR-4.720.34.2018.KR

DECYZJA nr DNR-1/ 37 /2020

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku J. Musioł Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe MARKO sp. j. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-1/18/2020 z dnia 20 kwietnia 2020 r., postanawiam na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 oraz art. 25a ust. 1 i 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), utrzymać decyzję w mocy w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 2 i 3 ww. decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 5 kwietnia 2018 r. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UOKiK” lub „organ”) protokół wraz z aktami kontroli dotyczący wielofunkcyjnego leżaczka - bujaczka 0 łóżeczka 3 w 1 TINY LOVE kod EAN 7290108860238, zwanego dalej („leżaczkiem” lub „Produktem”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę J. Musioł Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe MARKO sp. j. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim.

W trakcie kontroli nr: WNB.8361.19.2018.Mo i WNB.8361.33.2018.Mo, inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali leżaczek ocenie bezpieczeństwa w oparciu o przepisy ustawy z 12 grudnia 2013 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz.

2047), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, posiłkując się wymaganiami normy 12790:2011 *Artykuły dla dzieci. Leżaczki niemowlęce.*, zwanej dalej „normą”. Ponadto próbka nosidetka została przekazana do Zakładu Badań i Atestacji „ZETOM” im. Prof. F. Stauba w Katowicach sp. z o.o. w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych.

Badania laboratoryjne leżaczka wykazały, że produkt nie spełnia wymagań wskazanych:

1. w pkt 7.1 normy z uwagi na brak informacji o zakazie lub skutkach ustawienia obu stopek w pozycji włączonej - pozycja ta nie jest przewidziana dla żadnego z trybów urządzenia, niemniej jest fizycznie możliwa, a jednocześnie jest to ustawienie obniżające stateczność,
2. w pkt 7.3 normy z uwagi na niespójne informacje zawarte na opakowaniu dotyczące maksymalnej masy dziecka (6 lub 9 kg)
3. pkt 7.4 normy z uwagi na brak w instrukcji użytkowania informacji o zakazie ustawienia obu stopek w pozycji zablokowanej - pozycja o najniższej stateczności.

Ponadto stwierdzono, że

1. w pewnych określonych ustawieniach produkt znajduje się na granicy stateczności poprzecznej lub przewraca się;
2. w instrukcji obsługi zastosowano zapis dotyczący trybu siedzenie: „należy zawsze zapinać pasy zabezpieczające póki dziecko nie będzie w stanie samodzielnie wyjść i wejść do wyrobu”, co sugeruje, że producent przewidział użytkowanie produktu również przez dzieci poruszające się samodzielnie, co może spowodować dodatkowe stany utraty stateczności podczas wchodzenia i wychodzenia dziecka, jak również utraty stateczności związane z zajmowaniem samodzielnie przez dziecko różnych niecentralnych pozycji wewnątrz siedziska;
3. nie zachowano spójności dotyczącej przeznaczenia produktu dla trybu siedzenia. Informacje na wyrobie i w instrukcji użytkowania dla „trybu siedzenie” wskazują wagę 18 kg oraz maksymalny wiek - 3 lata, natomiast informacje na opakowaniu i przywieszce sugerują masę 18kg dla wszystkich funkcji;

4. gniazdo pałąka z zabawkami posiada otwór o średnicy 7-12mm i głębokość 75 mm, który przy otwartej zaślepce stanowi zagrożenie uwięźnięcia palców. Producent ostrzega o konieczności zakrywania zaślepki po odłączeniu pałąka z zabawkami, jednak zdjęcie zaślepki wymaga jedynie użycia siły 5N i jest łatwe dla małego dziecka.

Ze względu na powyższe, Prezes UOKiK wszczął postępowanie na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sprawie ogólnego bezpieczeństwa nosidełka oraz w sprawie nałożenia na producenta kary pieniężnej za wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Na podstawie zgromadzonego w toku I instancji materiału dowodowego i oświadczeń strony postępowania Prezes UOKiK ustalił, iż od listopada 2017 r. do lipca 2018 r. strona postępowania udostępniła na rynku 8731 leżaczek sprzedając je 137 dystrybutorom. W ramach działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, strona postępowania poinformowała dystrybutorów o konieczności sprawdzenia i wycofania z rynku leżaczek.

Ponadto w związku z kwestionowaniem przez stronę postępowania badań przeprowadzonych przez Prezes UOKiK w celu wyjaśnienia wątpliwości co do bezpieczeństwa leżaczka zlecił przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego - w zakresie weryfikacji wpływu nieprawidłowości stwierdzonych w toku badań laboratoryjnych wielofunkcyjnego leżaczka - bujaczka - łóżeczka 3 w 1 na bezpieczeństwo użytkowania produktu, ze wskazaniem zagrożeń z jego użytkowaniem dla zdrowia dziecka.

Mając na względzie dowody przekazane przez stronę postępowania organ nadzoru uznał, iż usunęła ona przyczyny zagrożeń stwarzanych przez leżaczki będące przedmiotem niniejszego postępowania. W związku z powyższym, decyzją z 20 kwietnia 2020 r. DNR-1/18/2020 Prezes UOKiK umorzył postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (pkt 1 decyzji). Ponadto zgodnie z pkt 2 decyzji na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożono na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 9.000 zł oraz w pkt 3 zobowiązano do poniesienia kosztów opinii biegłego w wysokości 2.460 zł.

Pismem z dnia 1 czerwca 2020 r. (nadanym 5 czerwca 2020 r., a doręczonym 12 czerwca 2020 r.) strona postępowania zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (zwanym dalej Wnioskiem) w zakresie pkt 2 i 3 decyzji DNR-1/18/2020, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez nałożenie kary pieniężnej w sytuacji, kiedy w ocenie strony postępowania zachodzą przesłanki do odstąpienia od jej wymierzenia w oparciu o art. 189f § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm., zwanej dalej K.p.a.) wnosząc jednocześnie w przypadku nie uchylenia wymierzonej kary pieniężnej żądanie obniżenia kary pieniężnej do 2.000 zł lub w stopniu w jakim pomniejszenie uznane zostanie za zasadne.

Pismem z 23 czerwca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż toczy się postępowanie wszczęte Wnioskiem, informując jednocześnie o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (art. 10 K.p.a.) oraz o treści art. 41 i art. 73 K.p.a. Wezwano również do niezwłocznego przekazania dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli strona postępowania dysponuje takimi dowodami.

Strona nie skorzystała z prawa do wypowiedzenia się i nie przedłożyła dalszych dowodów w sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w zakresie nieregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie.

Zgodnie z art. 15zszs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 z późn. zm.) obowiązującym w dacie wydania decyzji DNR-1/18/2020, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID, począwszy od 31 marca 2020 r. bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych, a także w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Jednocześnie jednak, czynności dokonane w tym okresie są skuteczne.

W dniu 16 maja 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 875). Art. 46 pkt 20 tej ustawy uchylił art. 15zszs ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 z późn. zm.), zgodnie z którym bieg terminu na zwrócenie się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie rozpoczął się.

Zgodnie z art. 68 ust. 6 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-Co-2, terminy w postępowaniach administracyjnych, których bieg nie rozpoczął się, rozpoczynały bieg po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy. Zatem bieg terminu na złożenie Wniosku rozpoczął się 24 maja i kończył wraz z upływem 8 czerwca 2020 r.

W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Wnioskiem J. Musioł Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe MARKO sp. j. prowadzącego działalność pod firmą J. Musioł Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe MARKO sp. j. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, nadanego za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2010 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r., poz. 1041) w dniu 5 czerwca 2020 r. tj.

z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a.- 14 dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej decyzją DNR-1/18/2020 i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSAz. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest

w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszo-instancyjną w określonej, dającej się wyodrębnić części, to organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i w konsekwencji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawy także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. (Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12). Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią Wniosku strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 2 i 3 decyzji nr DNR-1/18/2020 z dnia 20 kwietnia 2020 r., Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownego rozpatrzenia sprawy wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

J. Musioł Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe MARKO sp. j. wprowadził leżaczkę na rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela - importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Odnosząc się do zawartego we Wniosku zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez nałożenie kary pieniężnej w sytuacji, kiedy w ocenie strony postępowania zachodzą przesłanki do odstąpienia od jej wymierzenia w oparciu o art. 189f § 1 K.p.a. lub do ewentualnego jej obniżenia do 2.000 zł lub w stopniu w jakim pomniejszenie uznane zostanie przez organ za zasadne, Prezes UOKiK stwierdza co następuje.

Zgodnie z art. 33a ust 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich - względnie samo zagrożenie nimi - stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy

o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez ww. podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Leżaczek - bujaczek - łóżeczko 3 w 1 TINY LOVE kod EAN 7290108860238 nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zatem wprowadzający je na rynek przedsiębiorca J. Musioł Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe MARKO spółka jawna z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy.

W związku z powyższym spełniona została ustawowa przesłanka do nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej, na podstawie art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Rozważając podniesioną przez stronę postępowania kwestię zasadności odstąpienia od nałożonej administracyjnej kary pieniężnej, wskazać należy iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych, zatem zastosowanie w niniejszej sprawie miały będą zasady ogólne określone w Dziale IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.).

Zgodnie z art. 189f § 1 K.p.a., organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały

m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Pomimo zaprzestania naruszania prawa przez stronę postępowania, Prezes UOKiK uznał, iż w niniejszej sprawie przesłanka znikomego naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania wprowadziła na rynek 8731 leżaczków, udostępniając je 137 kontrahentom, w okresie od listopada 2015 r. do lipca 2018 r., zatem naruszenie nie miało charakteru krótkotrwałego, a czasu trwania naruszenia wbrew twierdzeniu strony nie można utożsamiać wyłącznie z okresem, w jakim podejmowała ona działania na celu usunięcie skutków naruszenia prawa, czyli wycofywała produkt z rynku. Ponadto zasięg naruszenia ocenić należy jako znaczny ze względu na ilość zakupionych przez kontrahentów wyrobów w celu dalszej dystrybucji, które docelowo trafiły do konsumentów (strona otrzymała zwrot jedynie 249 leżaczków) co oznacza, że u użytkowników pozostaje 8482 sztuki produktu i są oni narażeni na zagrożenia przez nie stwarzane. W konsekwencji zdrowie dzieci, jako dobro chronione zostało w znaczący sposób naruszone. Jednocześnie wskazać należy, że Prezes UOKiK nie podziela opinii strony postępowania, która stwierdza, że sam fakt upływu kilku lat od sprzedaży pierwszych egzemplarzy leżaczka przemawia za znikomością naruszenia prawa. Ocena waga naruszenia prawa nie słabnie bowiem proporcjonalnie wraz z upływem czasu. Leżaczek przeznaczony był dla kategorii konsumentów podlegających szczególnej ochronie ustawowej, tj. dla dzieci, w wieku do 36 miesiąca i wagi do 18 kg, a zatem leżaczki te zakupione w 2017 i 2018 r. pozostają jeszcze w użyciu. Ponadto należy również przewidywać, że produkt mógł być używany przez więcej niż 1 dziecko w rodzinie lub udostępniony lub odsprzedany innym osobom, w celu jego używania przez kolejne dzieci. Reasumując w ocenie Prezesa UOKiK dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów zostało w znaczny sposób naruszone.

Rozpatrując natomiast przesłankę określoną w art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a., zgodnie z którą Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli za to samo

zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, stwierdzić należy że Prezes UOKiK nie posiada wiedzy na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie, natomiast strona postępowania nie zgłosiła zarzutu w przedmiotowym zakresie we Wniosku ani w toku postępowania zakończonego niniejszą decyzją. W związku z powyższym w ocenie Prezesa UOKiK przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. nie została spełniona i nie jest możliwe odstąpienie na jej podstawie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Ponadto zwrócić należy uwagę, że Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przypadek inny niż w art. 189 § 1 K.p.a. i nie wyznaczył w niniejszej sprawie postanowieniem terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia, o których mowa w § 3 ww. przepisu, zatem nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189 § 3 K.p.a.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, organ nadzoru uznał że nie zachodzą przesłanki obligujące Prezesa UOKiK do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, wymierzenie kary w okolicznościach niniejszej sprawy jest celowe i spełni swój skutek prewencyjno-represyjny oraz skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Określając wymiar kary Prezes UOKiK zwraca uwagę, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przestępstw, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od

podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzany na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Działalność strony postępowania ma bowiem charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tą działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (vide wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98).

Na niekorzyść strony postępowania przemawia długi okres wprowadzania produktu na rynek oraz znaczna liczba wadliwych produktów wprowadzonych na rynek (od 2015 r. do lipca 2018 r. sprzedała ona 137 kontrahentom 8731 leżaczków), na co Prezes UOKiK wskazywał wcześniej rozpatrując zarzut odnoszący się do oceny przesłanki znikomości naruszenia prawa. Przypomnieć zatem należy, że do konsumentów trafiło 8482 produkty, przez co znaczna liczba indywidualnych odbiorców w tym przypadku małych dzieci - kategorii konsumentów szczególnie chronionych przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów - narażona jest na stwarzane przez nie zagrożenie dla zdrowia. Za okoliczność obciążającą Prezesa UOKiK uznał również długi okres obowiązywania normy PN-EN 12790:2011 Artykuły dla dzieci - Leżaczki niemowlęce, której wymagań nie spełniał kwestionowany produkt (norma ta została bowiem opublikowana 7 stycznia 2011 r.). Negatywnie ocenić należy również przyczynienie się strony do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania oraz usunięcia przyczyny zagrożeń. Działania strony określić należy jako opieszale i mało efektywne, w związku z koniecznością kilkukrotnego przedłużanie terminu na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez leżaczek. Ponadto na uwagę zasługuje fakt, że strona postępowania po uzyskaniu informacji o wszczęciu toczącego się postępowania nie powiadomiła wszystkich swoich kontrahentów o stwierdzonych nieprawidłowościach, lecz zaledwie część dystrybutorów, którzy zakupili leżaczek w 2018 r., co również wpłynęło na szybkość załatwienia sprawy.

Za okoliczność łagodzącą w niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał brak skarg i reklamacji dotyczących produktów w zakresie stwierdzonych wad, jak również informacji o wypadkach konsumenckich z udziałem leżaczków oraz fakt, że wobec strony postępowania nie było prowadzone wcześniej postępowanie na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto, Prezes UOKiK uznał za okoliczność łagodzącą fakt, iż pomimo niskiej efektywności działań strony postępowania, ostatecznie udało się wyeliminować zagrożenia stwarzanych przez leżaczek.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. W niniejszej sprawie kryterium pomocnicze przy ustalaniu wysokości kary stanowiła korzyść majątkowa, jaką strona postępowania osiągnęła ze sprzedaży 8482 leżaczków, które zostały zakupione i niezwrócone przez dystrybutorów. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na przekazanym przez stronę postępowania przy piśmie z 16 sierpnia 2018 r. zestawieniu sprzedaży leżaczków, z których wynikało, iż najniższa cena sprzedaży leżaczka to 178,46 zł, natomiast najwyższa cena sprzedaży to 315,56 zł, a zatem Prezes UOKiK przyjął, że średnia cena sprzedaży uzyskana przez stronę postępowania ze sprzedaży leżaczka wynosi 247,01 zł. W konsekwencji Prezes UOKiK uznał, że korzyść majątkowa ze sprzedaży 8482 produktów wyniosła 2 095 138,82 zł. Nadmienić należy, że Prezes UOKiK uwzględnił fakt, iż 249 produktów zostało zwróconych przez dystrybutorów i zniszczonych przez stronę postępowania zgodnie z zaleceniami organu nadzoru, natomiast 41 leżaczków uległo zniszczeniu w toku trzyletniej sprzedaży produktu.

Odnosząc się do zawartego we Wniosku zarzutu związanego ze sposobem obliczania korzyści, w ocenie Prezesa UOKiK wskazane przez stronę okoliczności, które należałoby uwzględnić przy jej wyliczeniu w swojej naturze zbliżałyby szacowaną wartość uzyskaną ze sprzedaży produktu bardziej do „zysku” niż do korzyści i wskazana przez stronę interpretacja korzyści nie znajduje zastosowania w

przypadku kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Powyższe wynika z faktu, iż wymierzone w oparciu o tak wyliczoną korzyść majątkową kary pieniężne miałyby wymiar iluzoryczny i nie spełniłyby swojego prewencyjno - represyjnego celu. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w podobnej sytuacji, odnosząc się do definicji korzyści jaką strona osiągnęła oraz sposobu jej określania przez Prezesa UOKiK, w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. VI SA/Wa 3522/13, wskazano, iż „Odnosząc się do przekonania skarżącej, że przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK - zamiast korzyści majątkowej, której skarżąca nie osiągnęła - powinien uwzględnić poniesione przez nią straty finansowe należy uznać je za błędne. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że wysokość kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień i okoliczności naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie nakłada natomiast na Prezesa UOKiK obowiązku posiłkowania się przy określaniu wysokości kary pieniężnej dochodem czy zyskiem uzyskanym przez przedsiębiorcę. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsamy z dochodem czy zyskiem, do którego odwołuje się skarżąca. Cywilistyczne rozumienie pojęcia "korzyści majątkowej" na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zdaniem Sądu zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Posłużenie się przez organ pomocniczo wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest w ocenie Sądu prawidłowe na gruncie cytowanej ustawy. Przyjęcie przedstawionej przez skarżącą wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów.

Podkreślenia wymaga przy tym, że kryterium to miało jedynie charakter pomocniczy, a określając wysokość kary organ nadzoru wziął również pod uwagę szereg innych okoliczności określonych w zaskarżonej decyzji. Konsekwencją powyższego przyjęcia jest uznanie, iż wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia (tak też tut. Sąd w wyroku z dnia 8 lutego 2011 r., VI SA/WA 2423/10). Tak więc nakładana na stronę kara pieniężna nie stanowi korzyści rozumianej jako proporcjonalnej lub procentowej części uzyskanego ze sprzedaży wyrobu niezgodnego z wymaganiami dochodu, lecz stanowi jako przesłanka wymiaru kary punkt odniesienia dla ustalenia wysokości kary na takim poziomie, aby była ona dla strony proporcjonalnie dotkliwa i spełniła swój prewencyjno - represyjny cel. Jednocześnie mając na względzie zastrzeżenia strony co do wysokości kary w odniesieniu do uzyskanej korzyści, wyjaśnić należy, iż w ocenie Prezesa UOKiK uzyskana przez stronę korzyść jest istotna z punktu widzenia nakładanej kary, nie stanowi natomiast wyłącznej przesłanki warunkującej jej wysokość. Ze względu na powyższe Prezes UOKiK.

Odnosząc się do podnoszonej we Wniosku informacji związanej z oceną kary finansowej jako znacznej w kontekście jej dotkliwości i zagrożenia jakie niesienie jej uiszczenie dla sytuacji finansowej strony postępowania, Prezes UOKiK wskazuje, że strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie twierdzenia, aby kara w wysokości 9.000 zł stanowiła dla sytuacji finansowej J. Musioł Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe MARKO sp. j. zagrożenie i była zbyt dotkliwa w zaistniałych okolicznościach, a także aby mogła wywrzeć negatywny wpływ na jej płynność finansową. Strona postępowania podnosi co prawda, iż zaistniała w sytuacja związana z SARS-CoV-2 i związany z nim spadek obrotów miał wpływ na jej sytuację finansową, jednakże nie uprawdopodobniła ani nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie twierdzenia, aby wymierzona kara w związku z jej sytuacją finansową była zbyt dotkliwa lub nieadekwatna do naruszenia.

Rozpatrując zaś Wniosek strony w zakresie pkt 3 Zaskarżonej decyzji, w którym zobowiązano stronę do uiszczenia równowartości kosztów sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego, zauważyć należy że Wniosek nie zawiera uzasadnienia w przedmiotowym zakresie.

Zgodnie z art. 25a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1, 2, 4 albo ust. 14 pkt 2, opłaty związane z badaniami i opiniami biegłych ponosi strona postępowania, natomiast zgodnie z ust. 6 ww. ustawy organ nadzoru rozstrzyga o obowiązku uiszczenia poniesionych przez siebie kosztów w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Prezes UOKiK wskazuje, iż ponownie doszedł do wniosku, że na podstawie art. 25a ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, przedsiębiorca J. Musioł Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe MARKO spółka jawna z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim jest zobowiązany do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty w wysokości 2460 zł (słownie: dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych), stanowiącej równowartość kosztów opinii wydanej przez biegłego tj. Koszt opinii ustalono na podstawie faktury VAT nr Strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń, w związku z czym Prezes UOKiK umorzył postępowanie na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zasadne i konieczne było zatem zobowiązanie strony postępowania do poniesienia opłaty związanej z wydaniem opinii przez biegłego.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Prezes UOKiK doszedł ponownie do wniosku, że w niniejszym postępowaniu nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej oraz że wymierzona kara w wysokości 9.000 zł jest adekwatna do naruszenia i spełni swój cel represyjno - prewencyjny. Ponadto Prezes UOKiK nie znalazł powodów, dla uznania iż strona postępowania nie powinna zostać zobowiązana do poniesienia kosztów opinii biegłego sporządzonej w sprawie.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa UOKiK (art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1 i § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia

2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325).

W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie kary pieniężnej zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiszczyć wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

1. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
2. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
3. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten

wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Tomasz Chróstny
Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
/podpisano elektronicznie/

